

[Niels Helveg Petersen.]

Det er meget let at kritisere dette forslag. Jeg kan da godt se, at det er muligt at drive en ganske kraftig agitation på det forhold, at man som lønmodtager får 100 kr. om måneden tilsendt fra det offentlige, for lønmodtageren må jo spørge sig selv, når han får disse 100 kr.: hvor kommer de fra, hvem har betalt dem? Ja, det har jeg jo altså selv via mine skatter. Jeg kan da godt se, at det er muligt at drive dette forslag rundt og gøre det til noget latterligt eller noget vanskeligt. Jeg kan også godt se, at det er kritiserbart ved forslaget, at det kun er en midlertidig løsning, idet dyrtidsportionerne vågner op igen 1. april 1975, og at vi altså dermed blot opnår noget midlertidigt, men ingen varig løsning på det økonomiske problem, det kan jeg godt se.

Der er grund til en grundig teknisk behandling af forslaget, men på tværs af alt dette står alligevel, at på omkostningssiden opnås en fordel, som vil gavne beskæftigelsesmulighederne, og derfor er det indgreb af denne art, som bedst falder i tråd med, hvad der er brug for i den økonomiske politik. Derfor har vi denne venlige grundholdning, og samtidig en udtalt vilje til at ville se på forslaget og den nærmere tekniske udformning, som vi jo desværre i dette øjeblik ikke har.

Jeg vil også godt anfælde visse betænkeligheder over for det administrative. Risikere dette ikke let at blive administrativt meget besværligt? Jeg kan have en frygt for det; vi må undersøge dette meget nøje.

Det bør også fastslås, at en endelig stillingtagen til forslaget selvfølgelig også må afhænge af udviklingen på arbejdsmarkedet. De fordele på omkostningssiden, der kan være i dette forslag, kan jo nemlig risikere at blive taget bort, hvis udviklingen på arbejdsmarkedet fører til stærk uro og sociale modsætninger.

Til prisstopforslaget på de 7 uger måtte holdningen jo umiddelbart være venlig. Jeg vil dog godt anfælde, at jeg er blevet mere og mere skeptisk over for dette forslag. Det er meget kortvarigt. Det udelukker, at man tager hensyn til råvarerne, det undtager også fødevarer, som er underkastet EF's landbrugsordninger, der er ingen særlige kontrolmuligheder. Hvis vi under udvalgsarbejdet når frem til den erkendelse, at for-

slaget mest er kosmetik, at dets reelle virkninger på prisudviklingen ikke er særlig store, så må man nok tage forslaget op og overveje, om det så er umagen værd at pålægge mange mennesker meget besvær for at opnå noget, som kan være diskutabelt.

Regeringens tidshorisont har fra første færd været meget snæver, den har talt om de 100 dage, og derfor bliver regeringens oplæg jo også af kortsigtet karakter, det har den selv valgt, derfor bliver denne debat også kun en debat om det helt kortsigtede. Men jeg vil gerne slutte med at sige, at vi kommer til at stå over for meget store udfordringer til den styreform, vi har, og som vi holder af. Jeg tror ikke, det er forkert at tale om en krise for dette ting og for folkestyret. Hvis krisen skal overvindes, må vi få dette folketing til at fungere bedre i forhold til befolkningens reelle problemer.

Det radikale venstre vil i praksis leve op til det krav, vi stiller til andre om at kunne og ville samarbejde. Vi vil gøre vort til, at folketinget kan fungere også under de vanskeligste vilkår, som dette folketing har haft at fungere under siden krigen.

Schlüter (KF):

Valget den 4. december blev en ordentlig øretæve for de partier, som i mange år har båret ansvaret for den politiske udvikling i Danmark. Både for dem, der stod bag regeringen fra 1968 til 1971, og for dem, der dannede flertallet med først hr. Jens Otto Krag og senere hr. Anker Jørgensen regering. Det tilkommer mig at fremhæve det, fordi ingen jo fik et større valgnederlag end det konservative folkeparti, og det siger sig selv, at et sådant valgresultat må give mange, også os, anledning til megen selvransagelse. De fleste vil nok have bemærket, at vi allerede er begyndt og måske knap nok er færdige dermed.

Socialdemokratiet mistede den 4. december flertallet, og en ny regering måtte dannes. Det hilste vi med tilfredshed. Med 10 partier i folketinget måtte også disse regeringsforhandlinger blive besværlige og kræve megen tid. Måske blev disse forhandlinger afsluttet snarere for hurtigt end for sent. Når det drejer sig om noget så vigtigt som at tilvejebringe grundlaget for en regering med 10 partier i folketinget, er det en alvorlig opgave, og i mange lande kræver